

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie w Wydziale I Cywilnym

w składzie:

Przewodniczący SSO Izabella Dyka

SSO Elżbieta Bednarczuk

SSO Kamil Grzesik

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2016 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa **D. N. – reprezentanta grupy złożonej z:**

E. G. (1), E. G. (2), J. M. (1), J. K., A. K. (1), A. C., J. P., Z. P., R. P., Z. B. (1), M. B. (1), B. D., H. Z., K. Z., M. D. (1), M. D. (2), M. M. (1), P. M., I. C., W. C., K. K. (1), J. O., A. J., D. L., A. N., Z. B. (2), T. B., D. N., J. Z. (1), J. Z. (2), A. S. (1), P. S., T. J., B. S. (1), T. S., E. M., S. M., B. M., J. M. (2), M. W., E. B., M. B. (2), J. S. (1), G. G. (1), M. G., D. S., W. S., A. B. i W. B.,

przeciwko (...) z siedzibą w N.

o zapłatę

postanawia:

I. ustalić skład grupy, do której zaliczyć następujące osoby:

E. G. (1), J. M. (1), J. K., A. K. (1), A. S. (2), A. C., J. P., Z. P., R. P., Z. B. (1), M. B. (1), B. D., H. Z., K. Z., M. D. (1), M. D. (2), M. M. (1), P. M., B. S. (2), I. C., W. C., K. K. (1), J. O., A. J., D. L., A. K. (2), K. K. (2), A. N., Z. B. (2), T. B., D. N., J. Z. (1), J. Z. (2), A. S. (1), P. S., T. J., B. S. (1), T. S., J. Z. (1), D. P., M. P., E. M., S. M., B. M., J. M. (2), M. W., E. B., M. B. (2), J. S. (1), G. G. (1), M. G., D. S., W. S., A. B. i W. B.;

II. oddalić wniosek strony pozwanej w przedmiocie wyłączenia ze składu grupy;

III. oddalić wniosek strony pozwanej o skierowanie sprawy na posiedzenie jawne i wyznaczenie rozprawy.

UZASADNIENIE

punktu I. i II. postanowienia

Powód D. N. – jako reprezentant grupy złożonej z: E. G. (1), E. G. (2), J. M. (1), J. K., A. K. (1), A. C., J. P., Z. P., R. P., Z. B. (1), M. B. (1), B. D., H. Z., K. Z., M. D. (1), M. D. (2), M. M. (1), P. M., I. C., W. C., K. K. (1), J. O., A. J., D. L., A. N., Z. B. (2), T. B., D. N., J. Z. (1), J. Z. (2), A. S. (1), P. S., T. J., B. S. (1), T. S., E. M., S. M., B. M., J. M. (2), M. W., E. B., M. B. (2), J. S. (1), G. G. (1), M. G., D. S., W. S., A. B. i W. B. wniósł o rozpoznanie w postępowaniu grupowym sprawy przeciwko (...) w N. o zasądzenie na rzecz członków grupy (po sprecyzowaniu żądania): 1/ małżonków E. i E. G. (2), J. M. (1) oraz małżonków J. i A. K. (1) po 68.200 zł, 2/ A. C. i małżonków J. i Z. P. po 99.400 zł, 3/ R. P. i małżonków Z. i M. B. (1) po 111.200 zł, 4/ B. D. oraz małżonków H. i K. Z. po 121.400 zł, 5/ małżonków M. D. (1) i M. D. (2) i małżonków M. i P. M. po 134.650 zł, 6/ małżonków I. i W. C., małżonków K. K. (1) i J. O. oraz małżonków A. J. i D.

L. po 150.100 zł, 7/ A. N., Z. i T. B., D. N. oraz małżonków B. M. i J. M. (2) po 160.000 zł, 8/ małżonków J. i J. Z. (2), małżonków A. S. (1) i P. S. oraz T. J. po 171.900 zł, 9/ małżonków B. i T. S. i J. Z. (1) po 181.600 zł, 10/ małżonków E. M. i S. M. i M. W. po 200.100 zł, 11/ małżonków E. i M. B. (2) i małżonków A. i W. B. po 234.400 zł i 12/ J. S. (1), małżonków G. i M. G. oraz małżonków D. i W. S. po 237.650 zł (k. 2-59, 1055-1062, 1452-1534, 1775-1793).

Prawomocnym postanowieniem z dnia 28 listopada 2013 r. tut. Sąd zdecydował o rozpoznaniu przedmiotowej sprawy w postępowaniu grupowym.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 28 października 2014 r. tut. Sąd zarządził ogłoszenie w dzienniku „Rzeczpospolita” (wydawca: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.) o wszczęciu postępowania grupowego w przedmiotowej sprawie. Ogłoszenie ukazało się w dzienniku „Rzeczpospolita” w dniu 20 listopada 2014 r. W zakreślonym terminie do grupy nie przystąpiła żadna osoba.

W piśmie złożonym w dniu 25 lutego 2015 r. powód oświadczył, iż do reprezentowanej przez niego grupy przystępują następujące osoby: A. S. (2) (do podgrupy I), B. S. (2) (do podgrupy V), D. P. (do podgrupy IX), M. P. (do podgrupy IX), A. K. (2) (do podgrupy VI) i K. K. (2) (do podgrupy VI) – osoby te złożyły jednocześnie stosowane oświadczenia o przystąpieniu do grupy.

Zarządzeniem z dnia 10 kwietnia 2015 r., doręczonym w dniu 23 kwietnia 2015 r., strona pozwana została zobowiązana do podniesienia zarzutów co do członkostwa określonych osób w grupie, stosownie do art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym.

W zakreślonym terminie, w dniu 22 czerwca 2015 r. strona pozwana złożyła pismo procesowe, w którym: I. podniosła zarzut niejednorodnego ujednoczenia roszczeń: 1. E. i E. G. (2) (podgrupa pierwsza), 2. J. i Z. P. (podgrupa druga) oraz R. P. (podgrupa trzecia), 3. B. D. (podgrupa czwarta), 4. M. D. (1) i M. D. (2) (podgrupa piąta), 5. M. i P. M. (podgrupa piąta), 6. K. K. (1) i J. O. (podgrupa szósta), 7. A. i K. K. (2) (podgrupa szósta), 8. A. N. (podgrupa siódma), 9. Z. i T. B. (podgrupa siódma), 10. J. i J. Z. (2) (podgrupa ósma), 11. B. i T. S. (podgrupa dziewiąta), 12. E. M. i S. M. (podgrupa dziesiąta), 13. E. i M. B. (2) (podgrupa jedenasta), 14. A. i W. B. (podgrupa jedenasta), 15. J. S. (1) (podgrupa dwunasta), 16. G. i M. G. (podgrupa dwunastej) z roszczeniami pozostałych członków grupy, przejawiających się w tym, że w przypadku wymienionych powyższej członków grupy, ich roszczenia uwzględniają kwotę pożyczki wraz z podatkiem od czynności cywilnoprawnych, podczas gdy, wysokość roszczeń pozostałych członków grupy takiego podatku już nie uwzględnia, co – zdaniem strony pozwanej – potwierdza nieuzasadnione zróżnicowanie przez reprezentanta grupy przy ujednoczaniu wysokości roszczeń, kryterium okoliczności faktycznych, które powinny być wspólne dla wszystkich członków grupy i podgrupy; w związku z powyższym pełnomocnik strony pozwanej zakwestionował przynależność w/w osób do określonych podgrup; II. podniósł zarzut braku spełnienia przez roszczenia A. S. (2) (podgrupa nr 1), D. L. (podgrupa nr 6) oraz J. M. (2) (podgrupa nr 7), a także T. J. (podgrupa nr 8) kryteriów przynależności do grup wyznaczonych w pozwie, w postanowieniu z dnia 28 listopada 2013 r. oraz w postanowieniu z dnia 28 października 2014 r. - zdaniem strony pozwanej: roszczenie wywodzone przez A. S. (2) nie spełnia kryterium udzielenia przez członka grupy pożyczki Firmie (...) S.A., kryterium posiadania statusu poszkodowanego wskutek czynu niedozwolonego strony pozwanej oraz kryterium zaistnienia szkody w mieniu A. S. (2), jako że jak wynika z umowy pożyczki, umowy ustanowienia odrębnej własności lokalu oraz umowy sprzedaży z dnia 2 września 2008 r., pożyczki (...) S.A. udzielił J. S. (2) nie posiadający statusu członka grupy, a nie A. S. (2); roszczenia wywodzone przez D. L. i J. M. (2) nie spełniają kryterium udzielenia przez członka grupy pożyczki Firmie (...) S.A., kryterium posiadania statusu poszkodowanego wskutek czynu niedozwolonego strony pozwanej oraz kryterium zaistnienia szkody w mieniu tych członków grupy, jak bowiem wynika z umów pożyczki, umów ustanowienia odrębnej własności lokalu i umów sprzedaży, stroną tych umów były w/w osoby, działający w imieniu własnym i jedynie za zgodą ich mężów; roszczenie wywodzone przez T. J. nie spełnia kryterium zawarcia przez tego członka grupy z (...) S.A. umowy przedwstępnej ustanowienia odrębnej własności lokalu i umowy sprzedaży dotyczącej inwestycji przy Al. (...), jako że stroną umowy przedwstępnej dotyczącej lokalu nabytego przez T. J. byli R. i A. G., z którymi T. J. zawarł umowę przejęcia długu. Wobec powyższego, strona pozwana wniosła o wyłączenie osób wymienionych w punkcie I. ppkt 1-16 ze wskazanych powyżej podgrup oraz o wydanie postanowienia stwierdzającego, iż w skład grupy nie wchodzi osoby wymienione

w punkcie II. ppkt 1-3. Strona pozwana wniosła także o skierowanie sprawy na posiedzenie jawne i wyznaczenie rozprawy przed wydaniem postanowienia, co do składu grupy z uwagi na konieczność rozstrzygnięcia istniejących między stronami kwestii spornych w przedmiocie składu osobowego grupy oraz wskazanych podgrup.

W piśmie złożonym w dniu 8 września 2015 r. powód działający jako reprezentant grupy wniósł o nieuwzględnienie zarzutów strony pozwanej wobec członkostwa określonych osób w grupie lub podgrupach oraz objęcie wszystkich członków grupy postanowieniem wydanym w trybie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Nadto powód wniósł o oddalenie wniosku strony pozwanej o skierowanie sprawy na posiedzenie jawne i wyznaczenie rozprawy przed wydaniem postanowienia. Zdaniem powoda, zarzuty strony pozwanej są w swej zasadniczej części niedopuszczalną polemiką z treścią prawomocnego postanowienia Sądu z dnia 28 listopada 2013 r. oraz postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 26 marca 2014 r. wydanych w przedmiocie dopuszczenia sprawy do rozpoznania w postępowaniu grupowym. Powód zwrócił uwagę, iż kwestia jednolitości sytuacji członków grupy, w tym jednorodności ich roszczeń oraz jednolitego stanu faktycznego, z którego wywodzone są ich roszczeń, były już przedmiotem analizy Sądu na etapie rozważenia dopuszczenia sprawy do postępowania grupowego zakończonym wydaniem w/w postanowienia z dnia 28 listopada 2013 r. Wreszcie, zdaniem powoda, kwestionowanie przez stronę pozwaną wysokości poszczególnych kwot zgłoszonych przez członków grupy (rzekomo zawyżonych wobec doliczenia wartości podatku od czynności cywilnoprawnych) może mieć znaczenie dopiero na etapie merytorycznego rozpoznania sprawy. Powód zauważył, iż wzorzec roszczeń wyznaczony postanowieniem o dopuszczeniu sprawy do postępowania grupowego przewiduje możliwość uwzględnienia w kwocie zgłaszanego roszczenia również kwoty, która nie trafiła ostatecznie na rachunek strony pozwanej, lecz stanowiła równowartość pobranego podatku od czynności cywilnoprawnej z tytułu zawartej umowy pożyczki.

Zarządzeniem z dnia 6 listopada 2015 r., doręczonym w dniu 17 listopada 2015 r., Sąd wezwał pełnomocnika powoda o uzupełnienie: a) braków formalnych oświadczeń o przystąpieniu do grupy: A. S. (2), B. S. (2), D. P., M. P., A. K. (2) i K. K. (2) poprzez określenie żądania (treści żądania, którego dochodzi) stosowanie do art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz.U. z 2010 r., nr 7, poz. 44), w przypadku A. S. (3) również uzupełnienie pkt 10 oświadczenia, w terminie tygodniowym od doręczenia, pod rygorem zwrotu wadliwego oświadczenia i w rezultacie nie objęcia niniejszych osób: A. S. (2), B. S. (2), D. P., M. P., A. K. (2) i K. K. (2) postanowieniem, co do składu grupy; b) opłaty sądowej w kwocie 6.038 zł, w terminie tygodniowym, pod rygorem ściągnięcia tejże kwoty w orzeczeniu kończącym sprawę. W odpowiedzi, w piśmie złożonym w dniu 24 listopada 2015 r. pełnomocnik powoda przedłożył uzupełnione oświadczenia o przystąpieniu do grupy: A. S. (2), B. S. (2), D. P., M. P., A. K. (2) i K. K. (2) – jednocześnie pełnomocnik powoda wniósł o przedłużenie terminu do uzupełnienia braków formalnych oświadczenia o przystąpieniu do grupy B. S. (2) o dodatkowe 14 dni w związku z wydłużonym czasem oczekiwania na oryginał przedmiotowego oświadczenia. Zarządzeniem z dnia 26 listopada 2015 r. Przewodniczący posiedzenia Sądu Okręgowego w Krakowie przedłużył powodowi o dalsze dwa tygodnie termin do uzupełnienia braków formalnych oświadczeń o przystąpieniu do grupy. W piśmie złożonym w dniu 14 grudnia 2015 r. powód uzupełnił braki formalne oświadczenia B. S. (2) o przystąpieniu do grupy.

W piśmie złożonym w dniu 3 grudnia 2015 r. powód poinformował o śmierci członka grupy E. G. (2) i wniósł o ustalenie przez Sąd składu grupy z uwzględnieniem wskazanej wyżej okoliczności – jednocześnie powód przedłożył dokumenty w postaci aktu poświadczenia dziedziczenia oraz umowę o częściowy dział spadku zawartą pomiędzy E. G. (1), a S. G., na mocy której wyłącznym dysponentem wierzytelności wobec strony pozwanej w wysokości 68.200 zł – dochodzonej w niniejszym postępowaniu grupowym przez dotychczasowych członków grupy (E. G. (1) oraz E. G. (2)) stała się E. G. (1).

Zarządzeniem z dnia 7 grudnia 2015 r., doręczonym w dniu 18 grudnia 2015 r., Sąd wezwał pełnomocnika strony pozwanej do złożenia w terminie 3 tygodni od doręczenia wezwania pisma przygotowawczego, w którym podniesie zarzuty co do członkostwa w grupie E. G. (1). W wykonaniu wezwania Sądu, w piśmie złożonym w dniu 8 stycznia 2016 r. pełnomocnik strony pozwanej wskazał, że podtrzymuje zarzut kwestionujący przynależność E. G. (1) do podgrupy I, z uwagi na zawyżoną wysokość dochodzonej wierzytelności.

Sąd rozważył, co następuje:

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz. U. z 2010 r., nr 7, poz. 44), po upływie wyznaczonego przez sąd terminu, nie krótszego niż miesiąc od dnia doręczenia powodowi zarzutów co do członkostwa, sąd wydaje postanowienie co do składu grupy. Sąd może wydać postanowienie na posiedzeniu niejawnym. Na w/w postanowienie przysługuje zażalenie (art. 17 ust. 2 ustawy). Po wydaniu postanowienia oświadczenie członka grupy o wystąpieniu z grupy jest bezskuteczne (art. 17 ust. 3 ustawy). W orzecznictwie sądowym i doktrynie podkreśla się, iż postanowieniu w przedmiocie składu grupy należy przypisać kluczowe znaczenie w postępowaniu grupowym. Z uwagi na odmienną postępowania grupowego od innych postępowań uregulowanych w kodeksie postępowania cywilnego postanowienie sądu w przedmiocie składu grupy ma konstytutywny charakter. Należy wskazać, iż to nie oświadczenie określonej osoby o przystąpieniu do grupy, lecz dopiero postanowienie sądu o składzie grupy ostatecznie kształtuje skład grupy w postępowaniu grupowym. Oświadczenie o składzie grupy tworzy podmiotową stronę postępowania grupowego, ostatecznie kształtując skład grupy w postępowaniu grupowym. Wobec ostatecznego ustalenia składu osobowego grupy następuje określenie ram podmiotowych postępowania grupowego, istotą postępowania grupowego jest bowiem dochodzenie roszczeń jednego rodzaju przez grupę co najmniej dziesięciu osób. Prawomocne postanowienie sądu o składzie grupy zamyka drugi etap postępowania grupowego, kończąc jednocześnie ustalenia w zakresie przedmiotowego i podmiotowego zakresu sprawy. Postanowienie sądu o składzie grupy w postępowaniu grupowym wywołuje również określone konsekwencje w sferze interesów jej członków. Po jego uprawomocnieniu żaden członek grupy nie może wystąpić z grupy. Ustawodawca w sposób wyraźny unormował konsekwencje złożenie przez członka grupy oświadczenia o wystąpieniu z grupy już po wydaniu przez sąd postanowienia o składzie grupy. Oświadczenie członka grupy o wystąpieniu z grupy po wydaniu postanowienia co do składu grupy jest bezskuteczne. Sankcja bezskuteczności sprawia, że oświadczenie (złożone po upływie wskazanego terminu) nie wywołuje skutków prawnych (por. Małgorzata Sieradzka „Ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz”, publ. Oficyna 2010; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 2 października 2013 r., sygn. akt I ACa 386/13, LEX nr 1378643).

W realiach przedmiotowej sprawy prawomocnym postanowieniem z dnia 28 listopada 2013 r. Sąd zdecydował o rozpoznaniu przedmiotowej sprawy w postępowaniu grupowym, a następnie zarządził stosowne ogłoszenie o wszczęciu postępowania grupowego w ogólnopolskim dzienniku – w ogłoszeniu, które ukazało się w dniu 20 listopada 2014 r. w „Rzeczpospolitej” określono 3-miesięczny termin na przystąpienie do grupy z zastrzeżeniem, iż złożenie stosownego oświadczenia o przystąpieniu po tym terminie jest niedopuszczalne.

W tej sytuacji, zarządzeniem z dnia 10 kwietnia 2015 r., doręczonym w dniu 23 kwietnia 2015 r., strona pozwana została zobowiązana do podniesienia ewentualnych zarzutów co do członkostwa określonych osób w grupie, stosownie do art. 15 ustawy o post. grupowym, co też uczyniła. W odpowiedzi powód wniósł o nieuwzględnienie tychże zarzutów.

W ocenie Sądu, zarzuty podniesione przez stronę pozwaną co do składu grupy w przedmiotowej sprawie nie mogły zostać uwzględnione. Zauważyć należy, iż w/w zarzuty dotyczą w części braku prawidłowego ujednoczenia roszczeń członków grupy (tj. E. G. (1), J. i Z. P. oraz R. P., B. D., M. D. (1) i M. D. (2), M. i P. M., K. K. (1) i J. O., A. i K. K. (2), A. N., Z. i T. B., J. i J. Z. (2), B. i T. S., E. M. i S. M., E. i M. B. (2), A. i W. B., J. S. (1), G. i M. G.), którzy brali już udział w niniejszym postępowaniu w dniu rozpoznania wniosku o dopuszczenie sprawy do postępowania grupowego, a w części stanowią w istocie merytoryczną polemikę z wysokością dochodzonych przez niektórych członków grupy (tj. A. S. (2), D. L., J. M. (2) i T. J.) kwot roszczeń. Ustosunkowując się do pierwszej części zarzutów podzielić należy pogląd, iż opisane w art. 15 ustawy o post. grupowym zarzuty nie mogą być instrumentem do ponownego weryfikowania jednolitości sytuacji członków grupy, którzy uczestniczyli w postępowaniu już na etapie rozpoznania przez Sąd wniosku do dopuszczenia sprawy do postępowania grupowego – a zarzuty strony pozwanej do tego w istocie zmierzały. Podkreślić należy, iż przesłanka jednolitości sytuacji członków grupy, w tym jednorodności ich roszczeń oraz jednolitego stanu faktycznego, z którego wywodzone są ich roszczenia, stanowiła już – zgodnie z wymogami określonymi w art. 2 ust. 1 ustawy o post. grupowym – przedmiot analizy Sądu na etapie rozważenia dopuszczenia sprawy do postępowania grupowego. W związku z powyższym ponowne analizowanie tego zagadnienia

byłoby w sposób oczywisty bezprzedmiotowe. Jak słusznie w tym kontekście zwrócił uwagę powód, przyjęcie odmiennego rozumienia mechanizmu działania wstępnej fazy postępowania grupowego byłoby nieracjonalne i prowadziło do uznania, że Sąd ma ponownie przeprowadzać długotrwałe badanie jednolitości roszczeń członków grupy, także w odniesieniu do tych osób, które swoje roszczenia zgłosiły przed dniem wydania postanowienia o dopuszczeniu sprawy do rozpoznania w postępowaniu grupowym. Dodać należy, iż pogląd odrzucający możliwość wielokrotnego weryfikowania jednolitości sytuacji członków grupy znalazł również akceptację w orzecznictwie sądowym i piśmiennictwie (por. wyrok S.Apel. w Warszawie z dnia 19 października 2012 r., sygn. akt I ACz 1777/12; T. Jaworki, P. Radzimierski „Ustawa o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz”, Warszawa 2010). W odniesieniu z kolei do drugiej części zarzutów strony pozwanej, także zgodzić należy się ze stanowiskiem powoda argumentującego, iż kwestionowanie wysokości poszczególnych kwot zgłoszonych przez członków grupy (według strony pozwanej, rzekomo zawyżonych przez niektórych członków grupy wobec doliczenia wartości podatku od czynności cywilnoprawnych) może być rozpatrywane dopiero na etapie merytorycznego rozpoznania sprawy, a nie na wstępnym etapie ustalania składu osobowego grupy - w/w zarzuty strony pozwanej są w istocie zarzutami co do zasadności żądania pozwu, a w związku z tym, nie mogły zostać w tym momencie zaakceptowane przez Sąd i to bez potrzeby ich dogłębnego analizowania.

Na marginesie należy wskazać, iż uzasadnione było przyjęcie, iż w związku ze śmiercią członka grupa E. G. (2) wyłącznym dysponentem wierzytelności wobec strony pozwanej w wysokości 68.200 zł – dochodzonej w niniejszym postępowaniu grupowym przez dotychczasowych członków grupy (E. G. (1) oraz E. G. (2)) stała się – na podstawie przedłożonych dokumentów - E. G. (1). W tym kontekście zauważyć należy, iż zgodnie z treścią art. 24 ust. 1 ustawy o post. grupowym, w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego, który w odniesieniu do stron postępowania przyjmuje jako zasadę następstwo procesowe (por. w szczególności art. 180 § 1 k.p.c.) i tę zasadę – zdaniem Sądu – należy stosować także do członków grupy w postępowaniu grupowym. Co prawda rację ma strona pozwana podnosząc, iż sukcesja procesowa jest w k.p.c. przewidziana tylko w wypadku stron (ewentualnie uczestników) postępowania, zaś członek grupy niewątpliwie nie posiada formalnego statusu strony w znaczeniu procesowym. Pomimo jednak powyższego, w ocenie Sądu, status członka grupy w postępowaniu grupowym jest w istotny sposób zbliżony do strony procesowej: po pierwsze bowiem powództwo w postępowaniu grupowym wytacza wprawdzie reprezentant grupy w imieniu własnym, ale na rzecz wszystkich członków grupy (art. 4 ust. 1 i ust. 3 ustawy), po drugie pomiędzy członkiem grupy i pozwanym dochodzi do zawisłości sporu (por. art. 13 ust. 1 ustawy oraz art. 24 ust. 1 ustawy w zw. z art. 192 pkt 1 k.p.c.), a po trzecie sąd wydając wyrok po przeprowadzeniu postępowania grupowego orzeka w odniesieniu każdego z poszczególnych członków grupy, a niej jedynie jej reprezentanta (członek grupy jest więc stroną w znaczeniu materialnoprawnym). Odpowiednie stosowanie art. 180 § 1 k.p.c. w toku postępowania grupowego można uzasadnić również faktem, iż żaden przepis ustawy o post. grupowym nie wyłącza wprost następstwa procesowego zmarłych członków grupy, w szczególności zaś wspomniany art. 24 ustawy nie zakazuje stosowania w/w przepisu art. 180 § 1 k.p.c. (jak czyni to wyraźnie choćby w zakresie przepisów dotyczących kosztów postępowania – vide: art. 24 ust. 2 ustawy).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd – na podstawie art. 17 ustawy o postępowaniu grupowym – orzekł jak w punkcie I. i II. sentencji postanowienia.